

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 84/2011-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. R. G., B., zastúpenej advokátom Mgr. V. Š., Advokátska kancelária, B., vo veci *namietaného* porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Cdo 191/2001, sp. zn. 2 Cdo 269/2007 a sp. zn. 2 Cdo 39/2008, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoE 52/2007 a postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 1842/2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. R. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2010 doručená sťažnosť Mgr. R. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou *namieta* porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Cdo 191/2001, sp. zn. 2 Cdo 269/2007 a sp. zn. 2 Cdo 39/2008, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoE 52/2007 a postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 1842/2002. Sťažovateľka doplnila svoju sťažnosť podaním, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 28. februára 2011.

2. Z obsahu sťažnosti, jej príloh a vyžiadaných stanovísk okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu vyplýva, že všetky v sťažnosti označené konania pred všeobecnými súdmi sa po skutkovej stránke týkajú jedinej exekúcie, v ktorej sa sťažovateľka v právnom postavení oprávnenej domáha vymoženia jej judikovanej pohľadávky.

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti chronologicky podrobne opísala priebeh predmetného exekučného konania a ďalších už označených skutkovo súvisiacich konaní pred všeobecnými súdmi počnúc podaním návrhu na začatie exekúcie z 1. augusta 2002. V texte sťažnosti ďalej sťažovateľka zhrnula dôvody, ktoré ju viedli k žiadostiam o zmenu súdom poverených exekútorov, popísala aj svoju korešpondenciu s konajúcimi súdmi a inými príslušnými orgánmi (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Slovenská komora exekútorov).

4. K namietaným priet'ahom v označených konaniach pred všeobecnými súdmi sťažovateľka okrem iného zhrnula: *„V exekučnom konaní sa sťažovateľka ako oprávnená za extrémne dlhý čas - takmer 8 rokov nedomohla plnenia rozhodnutia súdu. Bez úspešného vymoženia nároku na vrátenie kúpnej ceny za byt si sťažovateľka nedokáže riadnym spôsobom zabezpečiť možnosť bývania a domova. V čase začatia konania bol výkon rozhodnutia realizovateľný. Ak by nebolo došlo k nesprávnemu postupu, konanie mohlo byť náležité ukončené v prvom polroku 2003. ...*

Napriek oprávnenému očakávaniu, že v exekučnom konaní bude možné plne uplatniť výkon rozhodnutia súdu, toto je poznačené nedostatkom vynutiteľnosti práva na plnenie.

Celé exekučné konanie je postihnuté nesprávnym úradným postupom súdnych exekútorov, exekučného súdu a aj nezákonnými rozhodnutiami sudov v ich inštančnom radení - okresného, odvolacieho, dovolacieho. Súdny postupovali v rozpore s príslušnými aplikovateľnými procesnými ustanoveniami a ustálenou súdnou praxou. ...

Sťažovateľka žiadnym spôsobom negatívne neovplyvnila dĺžku konania a jej správanie ako oprávnenej bolo súčinnosť. Od počiatku sa aktívne zaujímala o stav a plynulosť priebehu konania. Súd sťažovateľke nedáva na vedomie doklady účastníkov - námietku, vyčíslenie trov, ani pokyn dovolacieho súdu. Aby sa sťažovateľka vôbec niečo dozvedela o stave konania a prípadne mohla reagovať na novo predložené dokumenty, musí si zakaždým objednať spis na nahliadnutie, čo potvrdzujú úradné záznamy v súdnom spise (do 31.10.2007 vrátane 29-krát). ...

Sťažovateľka reagovala na výzvy okresného súdu a za účelom ochrany svojho základného práva v predmetnom konaní využila opravné prostriedky. Jej správanie nespôsobilo spomalenie postupu okresného súdu v predmetnom konaní.“

5. V závere sťažnosti sťažovateľka poukázala na okolnosti vlastnej existenčnej neistoty, na svoj vyšší vek a zhoršujúci sa zdravotný stav, pričom zdôraznila tú skutočnosť, že peňažné prostriedky vymáhané v predmetnej exekúcii jej majú predovšetkým zabezpečiť možnosť bývania vo vlastnom byte. Podľa názoru sťažovateľky aj tieto osobitné okolnosti sú tiež jedným z kritérií, ktoré by mal ústavný súd zohľadniť pri rozhodovaní o tom, či došlo v označených konaniach k prierahom.

6. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy postupom v sťažnosti označených konaniach pred okresným súdom, krajským súdom a najvyšším súdom a prikázal všeobecným súdom konať bez zbytočných prierahov. Sťažovateľka ďalej žiadala, aby jej ústavný súd priznal primerané zadosťučinenie v sume 18 000 € a náhradu trov konania.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Namietaný postup v konaniach pred najvyšším súdom

10. Predseda najvyššieho súdu na výzvu ústavného súdu vyjadrením zo 17. decembra 2010 chronologicky opísal priebeh namietaných konaní takto:

„Konanie vo veci sp. zn. 2 Cdo 191/2007

Sťažovateľka podala dovolanie proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2007 sp. zn. 17 CoE 52/2007, ktoré bolo spolu so súdnym spisom sp. zn. Er 1842/2002 doručené najvyššiemu súdu 24. augusta 2007. Vec bola na najvyššom súde zaregistrovaná pod sp. zn. 2 Cdo 191/2007. Najvyšší súd po preštudovaní súdneho spisu z hľadiska splnenia podmienok dovolacieho konania zistil, že v súdnom spise chýba plnomocenstvo sťažovateľky udelené advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní, ako aj plnomocenstvo sťažovateľky na zastupovanie v konaní pred okresným a krajským súdom (nižšie súdy konali s JUDr. J. Č. ako s právnym zástupcom sťažovateľky, pričom splnomocnenie sa v spise sa nenachádzalo) a z obsahu spisu tiež vyplývalo, že dovolanie nebolo zatiaľ doručené druhej strane. Listom z 10. októbra 2007 požiadal najvyšší súd Okresný súd Bratislava I, aby vyzval sťažovateľku na doplnenie plných moci a aby doručil dovolanie druhej strane. Najvyšší súd spolu s listom vrátil spis Okresnému súdu Bratislava I bez vydania rozhodnutia o dovolaní.

Konanie vo veci sp. zn. 2 Cdo 269/2007

Doplnené dovolanie sťažovateľky proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2007 sp. zn. 17 CoE 52/2007 a súdny spis sp. zn. Er 1842/2002 doručil Okresný súd Bratislava I najvyššiemu súdu 30. novembra 2007. Vec bola na najvyššom súde zaregistrovaná pod novou sp. zn. 2 Cdo 269/2007. Po kontrole súdneho spisu však najvyšší súd zistil, že Okresný súd Bratislava I nerešpektoval dôsledne jeho pokyn z 10. októbra 2007, keďže v súdnom spise stále chýbalo plnomocenstvo sťažovateľky pre JUDr. J. Č., s ktorým okresný súd, ako aj krajský súd konali ako so zástupcom sťažovateľky a okresný súd mu, okrem iného, doručoval aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2007 sp. zn. 17 CoE 52 07, proti ktorému podala sťažovateľka dovolanie. Najvyšší súd

svojim listom z 23. januára 2008 požiadal Okresný súd Bratislava 1, aby opätovne vyzval JUDr. J. Č., resp. sťažovateľku na predloženie plnomocenstva, ktorým sťažovateľka poverila JUDr. J. Č. zastupovaním v konaní vedenom na súde prvého a druhého stupňa (nie na súde dovolacom). Najvyšší súd dodal, že v opačnom prípade, t.j. ak advokát, resp. sťažovateľka nezaložia plnomocenstvo do súdneho spisu, bude úlohou okresného súdu doručiť dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu priamo sťažovateľke a až po vykonaní procesného úkonu vo vyššie naznačenom smere možno vec opätovne predložiť Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľky.

Konanie vo veci sp. zn. 2 Cdo 39/2008

Po doplnení plnomocenstva JUDr. J. Č. vrátil Okresný súd Bratislava I súdny spis sp. zn. Er 1842/2002 spolu s dovolaním sťažovateľky najvyššiemu súdu, na ktorom bol zaregistrovaný 2. februára 2008 pod sp. zn. 2 Cdo 39/2008. Najvyšší súd svojim uznesením z 19. júna 2008 sp. zn. 2 Cdo 39/2008 odmietol dovolanie sťažovateľky ako neprípustné.

Konanie vo veci sp. zn. 2 Cdo 241/2009

Ústavný súd nálezom z 29. apríla 2009 sp. zn. I. ÚS 393/08 rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu z 19. júna 2008 sp. zn. 2 Cdo 39/2008 bolo porušené základné právo Mgr. R. G. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy. Ústavný súd toto uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súdny spis sp. zn. 1 Er 1842/2002 sa prostredníctvom Okresného súdu Bratislava I vrátil z ústavného súdu na najvyšší súd 28. augusta 2009 a bol zaregistrovaný pod sp. zn. 2 Cdo 241/2009. Najvyšší súd, ktorý sa nanovo zaoberal dovolaním sťažovateľky a pri posudzovaní veci bol viazaný právnym názorom ústavného súdu, zrušil uznesením z 29. apríla 2010 sp. zn. 2 Cdo 241/2009 uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2007 sp. zn. 17 CoE 52/2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Konanie na najvyššom súde vo veci sp. zn. 2 Cdo 241/2009 trvalo 8 mesiacov, pričom túto dobu nie je možné považovať za neprimerane dlhú, keďže najvyšší súd musel meritórne posúdiť namietané uznesenie krajského súdu a dovolanie sťažovateľky. Aj z uvedenej podrobnej chronológie úkonov v konaniach, ktoré boli vedené na najvyššom súde

a ktoré namietala sťažovateľka je zrejmé, že k prietiahom v týchto konaniach nedošlo a postup najvyššieho súdu nepredstavuje porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a ani porušenie jej práva vlastníť majetok podľa článku 20 Ústavy. Pre posúdenie tejto ústavnej sťažnosti je dôležitá aj skutočnosť, že najvyšší súd o dovolaní sťažovateľky rozhodol ešte pred podaním ústavnej sťažnosti zo 14. mája 2010.“

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Z ústavnej sťažnosti a vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu k postupu v uvedených konaniach vyplýva, že všetky sťažovateľkou označené konania na najvyššom súde boli konaním o dovolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 CoE 52/2007 z 30. mája 2007, o ktorom najvyšší súd právoplatne rozhodol ešte pred podaním ústavnej sťažnosti uznesením sp. zn. 2 Cdo 241/2009 z 29. apríla 2010. Ústavný súd v súlade s účelom práva na konanie bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo (II. ÚS 250/09, I. ÚS 16/2010).

12. Keďže v čase podania sťažnosti najvyšší súd už právoplatne rozhodol o podanom dovolaní, nemohol ďalej ovplyvniť plynulosť priebehu konania, a teda ani porušiť označené právo sťažovateľky, pretože právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo ukončené konanie v merite veci, bol odstránený aj stav právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už najvyšší súd v tomto štádiu nemohol vykonávať, a preto bolo potrebné vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha najvyššieho súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila vyhlásením rozhodnutia vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (II. ÚS 489/2010).

13. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti (teda proti postupu v konaniach pred najvyšším súdom) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

2. Namietaný postup v konaní pred krajským súdom

14. Z predloženej sťažnosti a vyjadrenia predsedníčky krajského súdu zo 14. decembra 2010 k postupu v konaní pred krajským súdom vyplýva, že vec vedená pod sp. zn. 17 CoE 52/2007 napadla na krajský súd 15. februára 2007 a bolo v nej rozhodnuté podľa ustanovenia § 214 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. *Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov bez nariadenia pojednávania* uznesením z 30. mája 2007 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), *pričom neboli vykonané žiadne iné procesné úkony, pretože pre prerokovanie a rozhodnutie vo veci neboli potrebné.*

15. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 241/2009 z 29. apríla 2010 zrušil uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetná vec opätovne napadla na krajský súd 9. júla 2010 (teda až po podaní ústavnej sťažnosti) a je vedená pod novou sp. zn. 20 CoE 362/2010 z dôvodu, že podľa platného rozvrhu práce na rok 2009 v senáte „17CoE“ bol od 1. januára 2009 nápad vecí zastavený.

16. Vychádzajúc z obsahu spisu a priložených listín ústavný súd konštatuje, že medzi prvým pridelením veci na krajský súd a vyhlásením meritórneho rozhodnutia nebolo také časové rozpätie, ktoré by mohlo byť kvalifikované ako neodôvodnená nečinnosť súdu. Taktiež časové rozpätie medzi následným zrušením uznesenia krajského súdu a podaním ústavnej sťažnosti nie je dostačujúce na to, aby ústavný súd mohol vysloviť porušenie označeného základného práva. Až eventuálna pokračujúca nečinnosť krajského súdu by mohla spôsobiť porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, čo ústavný súd v súčasnom období nemôže posúdiť.

17. Na základe uvedených zistení ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že doterajší postup krajského súdu v namietanom konaní sa nevyznačoval

takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol s'ťažnosť s'ťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

3. Namietaný postup v konaní pred okresným súdom

18. K namietanému postupu v konaní pred okresným súdom ústavný súd v prvom rade konštatuje, že predmetná s'ťažnosť je v tejto časti opakovanou s'ťažnosťou, o ktorej už ústavný súd rozhodol 17. augusta 2009 nálezom sp. zn. I. ÚS 97/09. V náleze ústavný súd vyslovil porušenie práv s'ťažovateľky garantovaných čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 1842/02, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov a zároveň priznal s'ťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €.

19. Judikatúra ústavného súdu v prípade opakovanej s'ťažnosti na priet'ahy v tom istom konaní všeobecného súdu je taká, že pokiaľ sa s'ťažovateľka domáha ochrany práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy v tom istom konaní dvoma (alebo viacerými) po sebe nasledujúcimi s'ťažnosťami, pričom ústavný súd prvej (predchádzajúcej) s'ťažnosti nálezom vyhovel (vyslovil porušenie práva), potom druhou (nasledujúcou) s'ťažnosťou môže s'ťažovateľka namietat' porušenie toho istého práva len v časovom období, ktoré nasleduje po vydaní predmetného nález. Inak povedané, s'ťažovateľka nemôže úspešne namietat' porušenie toho istého práva za časové obdobie, ktoré tomuto nález predchádzalo, pretože toto obdobie už bolo preskúmané v predchádzajúcom konaní (mutatis mutandis I. ÚS 11/00).

20. Keďže s'ťažovateľka podanou s'ťažnosťou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 1842/02 a o tejto veci už ústavný súd rozhodol nálezom I. ÚS 97/09 zo 17. augusta 2009, o ďalšej s'ťažnosti namietajúcej porušenie tých istých práv postupom

okresného súdu v čase predchádzajúcom tomuto rozhodnutiu ústavného súdu už ústavný súd znova nemôže rozhodovať. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 a § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

21. Ústavný súd teda posudzoval možnosť porušenia základných práv sťažovateľky v konaní pred okresným súdom iba v období od 17. augusta 2009 a v tejto súvislosti dodáva, že od tohto času až do podania ústavnej sťažnosti sa konanie viedlo pred najvyšším súdom, ktorý meritórne rozhodol o podanom dovolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 2 Cdo 241/2009 z 29. apríla 2010 a vrátil vec krajskému súdu, ktorý následne v čase podania sťažnosti vo veci konal. V dôsledku týchto skutočností nemôže byť predĺženie namietaného konania v období od 17. augusta 2009 pripísané na ťarchu okresného súdu.

22. Postup okresného súdu v okolnostiach daných vecí a v danom štádiu napadnutých konaní nemožno kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posudzoval aj namietané porušenie základného práva sťažovateľky vlastniť majetok garantovaného čl. 20 ústavy. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka namietala porušenie tohto základného práva len v spojitosti s tvrdenou nečinnosťou a zbytočnými prietahmi v označených konaniach pred všeobecnými súdmi. Iné skutočnosti, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy sťažovateľka neuviedla. Keďže základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené nebolo, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy.

24. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre neprípustnosť, resp. zjavnú

neopodstatnenosť, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v sťažnosti nezaoberal.

25. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto sťažovateľke nebráni, aby v prípade, ak by všeobecné súdy v ďalšom priebehu konania nepostupovali efektívne a plynulo, podala v tej istej veci opätovne sťažnosť ústavnému súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2011